

AGATHA CHRISTIE

Νέμεση

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Νέμεση**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Nemesis*

Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2016

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1971. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Νέμεσις»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4060-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4061-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Νέμεση

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού
με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μισ Μαργλ

Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Στη Δάφνη Χάνιμποουν

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Προοίμιο	17
2. Κωδική ονομασία Νέμεση.....	30
3. Η μισ Μαρπλ αναλαμβάνει δράση	43
4. Έστερ Γουόλτερς.....	54
5. Οδηγίες από το υπερπέραν.....	66
6. Αγάπη	81
7. Μια πρόσκληση	88
8. Οι τρεις αδελφές	94
9. <i>Polygonum Baldschuanicum</i>	105
10. Οι παλιές καλές μέρες	112
11. Ατύχημα	126
12. Μια διαβούλευση	140
13. Μαυροκόκκινο καρό.....	155
14. Ο κύριος Μπρόουντριμπ αναρωτιέται	169
15. Βέριτι	174
16. Η ανάκριση.....	182
17. Η μισ Μαρπλ κάνει μια επίσκεψη.....	196

18. Ο αρχιδιάκονος Μπράμπαζον.....	208
19. Αποχαιρετισμοί.....	223
20. Η μισ Μαρπλ έχει ιδέες.....	233
21. Το ρολόι χτυπά τρεις.....	248
22. Η μισ Μαρπλ αφηγείται την ιστορία της.....	259
23. Τελικά κομμάτια.....	275

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η Νέμεση της Άγκαθα Κρίστι δημοσιεύτηκε το 1971 σε Μεγάλη Βρετανία και Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Ήταν το τελευταίο μυθιστόρημα που έγραψε με ηρωίδα τη μίς Μαρπλ, αλλά το τελευταίο που δημοσιεύτηκε, το 1976, ήταν Η ξεχασμένη δολοφονία (Sleeping Murder), το οποίο είχε συγγράψει πολύ νωρίτερα.

Στο βιβλίο αυτό η Κρίστι αναφέρεται ακροθιγώς στο θέμα της γυναικείας ομοφυλοφιλίας μεταφέροντας τις απόψεις της εποχής της και της κοινωνικής τάξης της: μια παθιασμένη φιλία ανάμεσα σε γυναίκες αποτελεί απλώς μια φάση στη ζωή των κοριτσιών, μέχρι να βρεθεί ο κατάλληλος (ή όχι εντελώς κατάλληλος) σύντροφος και μετέπειτα σύζυγος.

Οι κριτικές που έλαβε ήταν μάλλον καλές. Δεν ήταν το καλύτερό της μυθιστόρημα, αλλά ήταν αναπάντεχα «φρέσκο» για την ηλικία της. Είχε ήδη κλείσει τα 80.

Έχει μεταφερθεί στη μικρή οθόνη δύο φορές μέχρι τώρα. Με την Τζόαν Χίκσον το 1987 και την Τζεραλτίν Μακγίουάν το 2007 (μεταδόθηκε πρώτη φορά το 2009). Στην τηλεταινία του 2007 η υπόθεση έχει εμπλουτιστεί με την παρουσία του ανιψιού της μίς Μαρπλ, του Ρέιμοντ Γουέστ, τον οποίο υποδύεται ο Ρίτσαρντ Γκραντ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαρπλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Κύριος Ρέιφιελ

Παλιός γνώριμος της μις Μαρπλ από το ταξίδι της στην Καραϊβική. Πεθαίνει και της αφήνει είκοσι χιλιάδες λίρες με την προϋπόθεση να παίξει πάλι τον ρόλο της Νέμεσης, αλλά για ποια υπόθεση; Ε αυτό πρέπει να το ανακαλύψει μόνη της η μις Μαρπλ.

Κύριοι Μπρόουντριμπ και Σούστερ

Δικηγόροι του κυρίου Ρέιφιελ που μεταφέρουν στη μις Μαρπλ την επιθυμία του. Φειδωλοί στις πληροφορίες που της δίνουν, δεν περιμένουν να φέρει σε πέρας την αποστολή που της ανέθεσε ο εντολέας τους.

Ελίζαμπεθ Τεμπλ

Συνταξιούχος διευθύντρια ενός πολύ σημαντικού σχολείου θη-

λέων. Γνωρίζει τη μις Μαρπλ σε μια περιήγηση σε διάσημες οικίες και σε κήπους της Αγγλίας. Έντονη προσωπικότητα που θα τραβήξει αμέσως το ενδιαφέρον της μις Μαρπλ και δικαίως: θα τη βοηθήσει να εντοπίσει την υπόθεση για την οποία θα πρέπει να βρει τη λύση του μυστηρίου και να επανορθώσει μια αδικία.

Λαβίνια Γκλιν

Η μία εκ των τριών αδελφών Μπράντμπερι-Σκοτ, που πήρε το όνομα Γκλιν μετά τον γάμο της. Μια ευγενική, συνηθισμένη γυναίκα. Είναι εκείνη που θα συναντήσει τη μις Μαρπλ και θα την προσκαλέσει στο σπίτι τους, κατόπιν βέβαια της επιθυμίας του κυρίου Ρέιφιελ, μια επιθυμία που είχε εκφράσει πριν πεθάνει, όταν κατέστρωνε το σχέδιο της αποστολής της μις Μαρπλ.

Άνθια Μπράντμπερι-Σκοτ

Η μικρότερη από τις τρεις αδελφές. Λίγο αλλόκοτη, αρκετά φλύαρη όταν δεν πρέπει, νοσταλγεί σφόδρα το χαμένο μεγαλείο του μι-σοεγκατελειμμένου πλέον κήπου του σπιτιού τους, αν και δεν έχει μεγάλη ιδέα από κηπουρική. Συνηθίζει να κοιτάζει γύρω της σαν να την παρακολουθούν, γεγονός που προβληματίζει αρκετά τη μις Μαρπλ.

Κλοτίλντ Μπράντμπερι-Σκοτ

Η μεγαλύτερη από τις τρεις αδελφές. Μια γυναίκα με έντονη προσωπικότητα, μορφωμένη, δυνατή και προσγειωμένη, κρατάει τον έλεγχο του σπιτιού στα στιβαρά της χέρια και δεν παραδίνεται στον πόνο που της έχει προκαλέσει ο θάνατος της προστατευόμενής της.

Καθηγητής Γουόνσεντ

Συνταξιδιώτης της μις Μαρπλ και απρόσμενος σύμμαχος, με μεγάλη περιέργεια για τις ικανότητές της.

Δεσποινίδες Κουκ και Μπάροου

Μυστήριες γυναίκες για τις οποίες η μισ Μαργλ θα πρέπει κάποια στιγμή να αποφασίσει αν είναι με το μέρος της ή όχι.

Μάικλ Ρέιφιελ

Ο γιος του κυρίου Ρέιφιελ. Ένας τύπος που έχει διαρκώς μπλεξίματα με τον νόμο. Είναι όμως γοητευτικός, γλυκομίλητος και μεγάλος καρδιοκατακτητής, μέχρι τη στιγμή που θα ερωτευτεί κι αυτός και θα δώσει υποσχέσεις ότι θα προσπαθήσει να αλλάξει.

Αρχιδιάκονος Μπράμπαζον

Άνθρωπος προσηνής με πίστη όχι μόνο στον Θεό, αλλά και στον έρωτα. Είναι αυτός που θα δώσει την αποφασιστική ώθηση στη μισ Μαργλ να φτάσει στη λύση του μυστηρίου.

Προοίμιο

Τα μεσημέρια η μίς Τζέιν Μαρπλ συνήθιζε να ανοίγει τη δεύτερη εφημερίδα της. Κάθε πρωί παραδίδονταν στο σπίτι της δύο εφημερίδες. Την πρώτη η μίς Μαρπλ τη διάβαζε το πρωί πίνοντας το πρώτο τσάι, αν, δηλαδή, είχε παραδοθεί έγκαιρα. Ο μικρός που μοίραζε τις εφημερίδες ήταν αξιοσημείωτα ασταθής στη διαχείριση του χρόνου. Συχνά, επίσης, είτε ερχόταν καινούργιος μικρός, είτε κάποιος που λειτουργούσε ως προσωρινός αντικαταστάτης του πρώτου. Και ο καθένας είχε δικές του ιδέες ως προς τη διαδρομή που έπρεπε να ακολουθήσει κατά την παράδοση. Ίσως έσπαγε έτσι τη μονotonία του. Όσοι πελάτες, βέβαια, ήταν συνηθισμένοι να διαβάζουν την εφημερίδα τους νωρίς, ώστε να ταιμπήσουν τα πιο ζουμερά κομμάτια των ειδήσεων της ημέρας πριν βιαστούν για το λεωφορείο, το τρένο ή οποιοδήποτε άλλο μέσο με το οποίο έφταναν στη δουλειά τους, ενοχλούνταν όταν η εφημερίδα αργούσε. Αντίθετα, οι μεσήλικες και οι ηλικιωμένες κυρίες που ζούσαν ειρηνικά στο Σεντ Μέρι Μιντ συχνά προτιμούσαν να διαβάζουν την εφημερίδα τους στηριγμένη στο τραπέζι του πρωινού.

Σήμερα η μίς Μαρπλ είχε ρουφήξει το εξώφυλλο και μερικά ακόμη κομμάτια της καθημερινής εφημερίδας, την οποία αποκαλούσε ειρωνικά «ανάμεικτη σαλάτα», εξαιτίας του γεγονότος ότι η εφημερίδα της, η *Daily Newsgiver*, περιείχε πλέον λόγω αλλαγής

ιδιοκτήτη, και προς μεγάλη ενόχληση τόσο της ίδιας όσο και άλλων φίλων της, άρθρα γύρω από το ανδρικό κοστούμι, τα γυναικεία φορέματα, τα ερωτικά προβλήματα κυριών, τους παιδικούς διαγωνισμούς και τα γράμματα διαμαρτυρίας από αναγνώστριες, και είχε καταφέρει με επιτυχία να απομακρύνει κάθε πραγματική είδηση από οποιοδήποτε σημείο της εφημερίδας εκτός από το πρωτοσέλιδο ή κάποια σκοτεινή γωνιά την οποία ήταν αδύνατο να εντοπίσει κανείς. Μιας και ήταν παλιομοδίτισσα, η μис Μαρπλ προτιμούσε να είναι *εφημερίδες* οι εφημερίδες της και να λένε τα νέα.

Το μεσημέρι, αφού τελείωσε το γεύμα της κι απόλαυσε έναν εικοσάλεπτο υπνάκο σε μια πολυθρόνα με ίσια ράχη που είχε αγοράσει ειδικά γι' αυτόν τον σκοπό, και η οποία κάλυπτε τις ανάγκες της ρευματικής της πλάτης, η μис Μαρπλ άνοιξε τους *Times*, οι οποίοι ακόμα προσφέρονταν για μια πιο χαλαρή ανάγνωση. Όχι ότι οι *Times* ήταν όπως παλιά. Το πιο εκνευριστικό με αυτή την εφημερίδα ήταν ότι δεν μπορούσε πια να *βρει* κανείς τίποτα εκεί μέσα. Αντί να ξεκινά από το εξώφυλλο και να ξέρει πού βρίσκεται το καθετί, ώστε να περνά εύκολα σε οποιοδήποτε ειδικό άρθρο γύρω από θέματα του ενδιαφέροντός του, το σεβαστό πρόγραμμα παρουσίαζε τώρα απίστευτες διακοπές. Ξαφνικά, δύο εικονογραφημένες σελίδες ήταν αφιερωμένες σε ένα ταξίδι στο Κάπρι. Τα αθλητικά εμφανίζονταν σε πολύ πιο εξέχουσα θέση από ποτέ. Τα δικαστικά και οι νεκρολογίες έμεναν λίγο πιο πιστά στη ρουτίνα. Οι γεννήσεις, οι γάμοι και οι θάνατοι που κάποτε τραβούσαν πρώτα πρώτα την προσοχή της μис Μαρπλ λόγω της εξέχουσας θέσης τους είχαν μεταναστεύσει σε διαφορετικό μέρος των *Times*, αν και, όπως είχε προσέξει, τώρα τελευταία είχαν καταλήξει σχεδόν μόνιμα στην τελευταία σελίδα.

Η μис Μαρπλ έστρεψε πρώτα την προσοχή στις κυριότερες ειδήσεις του πρωτοσέλιδου. Δεν έμεινε πολλή ώρα σε αυτές επειδή αντιστοιχούσαν στα όσα είχε διαβάσει ήδη το πρωί, αν κι ενδεχομένως ήταν διατυπωμένες με κάπως πιο αξιοπρεπή τρόπο. Έριξε το βλέμμα στον πίνακα περιεχομένων. Άρθρα, σχόλια, επιστή-

μες, αθλητικά· στη συνέχεια, ακολούθησε το συνηθισμένο σχέδιό της, γύρισε την εφημερίδα από την άλλη κι έριξε μια γρήγορη ματιά στις γεννήσεις, στους γάμους και τους θανάτους. Έπειτα, είχε σκοπό να γυρίσει στη σελίδα που αφιερωνόταν στην αλληλογραφία, εκεί όπου σχεδόν πάντα έβρισκε κάτι που της άρεσε· από εκεί περνούσε στο πρόγραμμα της Βασιλικής Οικογένειας, και στην ίδια σελίδα βρίσκονταν και τα νέα των Δημοπρασιών. Συχνά εμφανιζόταν εκεί κι ένα σύντομο επιστημονικό άρθρο, όμως δε σκόπευε να το διαβάσει. Πολύ σπάνια τα καταλάβαινε.

Έχοντας γυρίσει την εφημερίδα, όπως πάντα, στις γεννήσεις, στους γάμους και τους θανάτους, η μισ Μαργλ σκέφτηκε, όπως τόσο συχνά στο παρελθόν:

Στην πραγματικότητα είναι λυπηρό, ωστόσο σήμερα ενδιαφερόμαστε μόνο για τους *θανάτους*!

Ο κόσμος έκανε παιδιά, μα ήταν πολύ απίθανο να γνωρίζει η μισ Μαργλ έστω και κατ' όνομα τους νέους γονείς. Αν κάποια στήλη ασχολούνταν με εγγόνια, ίσως θα υπήρχε η ευκαιρία μιας ευχάριστης αναγνώρισης. Μπορεί να σκεφτόταν:

Για δες, η Μαίρη Πρέντεργκαστ απέκτησε και *τρίτη* εγγονή! Αν και ίσως ακόμα κι αυτό μπορεί να ήταν κάπως απίθανο.

Πέρασε βιαστικά τους γάμους, επίσης χωρίς πολλή προσοχή, μιας και οι κόρες και οι γιοι των περισσότερων παλιών της φίλων είχαν ήδη παντρευτεί πριν από αρκετά χρόνια. Έφτασε στη στήλη με τους θανάτους, την οποία διάβασε προσεκτικά. Στην πραγματικότητα πολύ προσεκτικά, ώστε να βεβαιωθεί ότι δε θα της ξεφύγει ούτε ένα όνομα. Άλογουεϊ, Ανγκοπάστρο, Άρντεν, Κάμπερνταουν, Κάρπεντερ, Κλεγκ. Κλεγκ; Μήπως ήταν από την οικογένεια Κλεγκ που γνώριζε; Όχι, μάλλον όχι. Τζάνετ Κλεγκ. Κάπου στο Γιόρκσαϊρ. Κουάντριλ; Για τον Θεό, σίγουρα ήταν η Ελίζαμπεθ Κουάντριλ. Ογδόντα πέντε. Αν είναι δυνατόν! Νόμιζε ότι η Ελίζαμπεθ Κουάντριλ είχε πεθάνει εδώ και χρόνια. Ποιος θα το 'λεγε ότι θα ζούσε τόσο πολύ! Είχε πάντα τόσο εύθραυστη υγεία. *Κανείς* δεν περίμενε να γεράσει. Μακένζι, Μακντόναλντ, Μπάρτον, Μπέντσο,

Μπούργκοβαϊσερ (για τον Θεό, τι *γερμανικό* όνομα ήταν αυτό, μα φαίνεται ότι ο μακαρίτης ήταν από το Λιντς). Νίκολσον. Νίκολσον; Όχι. Ούτε αυτή τη φορά ήταν κάποιος Νίκολσον που γνώριζε. Ογκ, Όρμεροντ – σίγουρα ήταν μία από τις θείες, σκέφτηκε. Ναι, μάλλον. Λίντα Όρμεροντ. Όχι, δεν την ήξερε. Ρείς, Ρέιντλι, Ρέιφιελ. Ρέιφιελ; Κάτι αναδεύτηκε στο μυαλό της. Το όνομα ήταν οικείο. Ρέιφιελ. Μπέλφορντ Παρκ, Μείντστοουν. Μπέλφορντ Παρκ, Μείντστοουν. Όχι, δε θυμόταν τη διεύθυνση. Να μη σταλούν λουλούδια. Τζέισον Ρέιφιελ. Πάντως το όνομα ήταν ασυνήθιστο. Η μισ Μαργλ υπέθεσε ότι μάλλον κάπου το είχε ακούσει. Ρος-Πέρκινς. Μήπως ήταν – όχι, δεν ήταν. Ρόλαντ; Έμιλι Ρόλαντ. Όχι. όχι, δεν ήξερε καμία Έμιλι Ρόλαντ. *Με πολλή αγάπη από τον σύζυγο και τα παιδιά της.* Μάλιστα, πολύ ωραίο ή πολύ λυπηρό. Μπορούσε να το δει κανείς όπως ήθελε.

Η μισ Μαργλ άφησε την εφημερίδα κι έριξε μια αφηρημένη ματιά στο σταυρόλεξο όσο έσπαγε το κεφάλι της για να θυμηθεί γιατί της ήταν γνώριμο το όνομα Ρέιφιελ.

«Θα μου έρθει», είπε η μισ Μαργλ, που γνώριζε από μακριά εμπειρία πώς λειτουργεί η μνήμη των ηλικιωμένων.

«Θα μου έρθει, δεν αμφιβάλλω διόλου».

Από το παράθυρο έριξε μια ματιά στον κήπο κι έπειτα τράβηξε το βλέμμα και πάσχιζε να βγάλει τον κήπο από το μυαλό της. Για πάρα πολλά χρόνια ο κήπος της μισ Μαργλ ήταν πηγή μεγάλης ευχαρίστησης αλλά και αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς. Και τώρα, επειδή οι γιατροί γκρίνιαζαν συνεχώς, η δουλειά στον κήπο της είχε απαγορευτεί. Κάποτε είχε προσπαθήσει να αντιταχθεί σε αυτό, ωστόσο είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι τελικά ήταν καλύτερα να κάνει αυτό που της έλεγαν. Είχε γυρίσει την πολυθρόνα σε τέτοια γωνία ώστε να μην είναι εύκολο να κοιτά τον κήπο, εκτός αν επιθυμούσε απόλυτα και σαφέστατα να δει κάτι συγκεκριμένο. Αναστέναξε, έπιασε την τσάντα με το πλεκτό της κι έβγαλε ένα μάλλινο παιδικό ζακετάκι που σιγά σιγά έφτανε στην ολοκλήρωσή του. Ήταν έτοιμο το πίσω μέρος και το μπροστά. Τώρα έπρεπε να προ-

χωρήσει στα μανίκια. Τα μανίκια ήταν πάντα βαρετά. Δύο ίδια μανίκια. Ναι, ήταν πολύ βαρετό. Το ροζ μαλλί, παρ' όλα αυτά, είχε ωραίο χρώμα. Ροζ μαλλί. Μια στιγμή, πού ταίριαζε αυτό; Ναι, ναι, ταίριαζε με το όνομα που είχε μόλις διαβάσει στην εφημερίδα. Ροζ μαλλί. Γαλάζια θάλασσα. Η θάλασσα της Καραϊβικής. Μια παραλία γεμάτη άμμο. Λιακάδα. Εκείνη έπλεκε και... μα φυσικά, ο κύριος Ρέιφιελ. Το ταξίδι που είχε κάνει στην Καραϊβική. Στο νησί Σεντ Ονορέ. Δώρο από τον ανιψιό της, τον Ρέιμοντ. Και θυμήθηκε την Τζόαν, την ανιψιά της εξ αγχιστείας και σύζυγο του Ρέιμοντ, να λέει: «Φρόντισε να μην μπλέξεις ξανά σε καμιά δολοφονία, θεία Τζέιν. Δε σου κάνει καλό».

Εκείνη, βέβαια, δεν ήθελε να μπλέκει σε δολοφονίες – απλώς συνέβαινε. Αυτό ήταν όλο. Και όλα αυτά εξαιτίας ενός ηλικιωμένου συνταγματάρχη με γυάλινο μάτι που επέμενε να της λέει μακροσκελείς και ανιαρές ιστορίες. Ο άμοιρος ο συνταγματάρχης – *αυτόν* πώς τον έλεγαν; Το είχε ξεχάσει. Ο κύριος Ρέιφιελ και η γραμματέας του, η κυρία... η κυρία Γουόλτερς, ναι, Έστερ Γουόλτερς, και ο βοηθός και μασέρ του, ο Τζάκσον. Τα θυμήθηκε όλα. Μάλιστα, λοιπόν. Τον άμοιρο τον κύριο Ρέιφιελ. Άρα ο κύριος Ρέιφιελ είχε πεθάνει. Ο ίδιος ήξερε ότι θα πέθαινε αρκετά σύντομα. Σχεδόν της το είχε πει. Φαίνεται πως είχε ζήσει περισσότερο από όσο πίστευαν οι γιατροί. Ήταν ένας άνδρας δυνατός, ισχυρογνώμων – και πολύ πλούσιος.

Η μισ Μαριπλ έμεινε σκεπτική. Οι βελόνες του πλεξίματος δούλευαν κανονικά, μα στην πραγματικότητα ο νους της δεν ήταν στο πλέξιμο. Είχε γυρίσει στον μακαρίτη κύριο Ρέιφιελ και προσπαθούσε να θυμηθεί όσο το δυνατόν περισσότερα για εκείνον. Ναι, δεν ξεχνιόταν εύκολα εκείνος ο άνθρωπος. Έφερε καθάρια την εικόνα του στο μυαλό της. Πολύ έντονη προσωπικότητα, ένας άνδρας δύσκολος, ευερέθιστος, σοκαριστικά αγενής καμιά φορά. Κανείς δεν κάκιωνε με την αγένειά του όμως. Το θυμόταν κι αυτό. Δεν κάκιωναν με την αγένειά του επειδή ήταν τόσο πλούσιος. Ναι, ήταν πολύ πλούσιος. Είχε μαζί τη γραμματέα και τον βοηθό του, έναν

πεπειραμένο μασέρ. Δεν ήταν σε θέση να κυκλοφορεί καλά χωρίς βοήθεια.

Εκείνος ο νοσοκόμος και βοηθός ήταν μάλλον αμφίβολος χαρακτήρας, σκέφτηκε η μισ Μαρπλ. Κάποιες φορές ο κύριος Ρέιφιελ είχε γίνει πολύ αγενής μαζί του. Εκείνον δεν έδειχνε να τον πειράζει ποτέ. Κι αυτό, ξανά, οφειλόταν φυσικά στο γεγονός ότι ο κύριος Ρέιφιελ ήταν τόσο πλούσιος.

«Κανείς άλλος δε θα τον πλήρωνε ούτε τα μισά από ό,τι τον πληρώνω εγώ», είχε πει ο κύριος Ρέιφιελ, «και το ξέρει. Είναι καλός στη δουλειά του, παρ' όλα αυτά».

Η μισ Μαρπλ αναρωτήθηκε αν ο Τζάκσον –ή Τζόνσον;– είχε μείνει κοντά στον κύριο Ρέιφιελ. Αν είχε μείνει μαζί του για... πόσος καιρός να είχε περάσει; Ένας χρόνος; Ένας χρόνος και τρεις-τέσσερις μήνες. Μάλλον όχι, σκέφτηκε. Στον κύριο Ρέιφιελ άρεσαν οι αλλαγές. Βαριόταν τους ανθρώπους, βαριόταν τους τρόπους, τα πρόσωπα και τις φωνές τους.

Η μισ Μαρπλ το καταλάβαινε. Καμιά φορά ένιωθε κι εκείνη το ίδιο. Είχε κάποτε μια βοηθό, μια ευγενική, ελκυστική, εκνευριστική γυναίκα με χαδιάρικη φωνή.

«Ναι», είπε η μισ Μαρπλ, «μεγάλη αλλαγή προς το καλύτερο από τότε που έφυγε η...» Δεν είναι δυνατόν, είχε ξεχάσει το όνομά της – η δεσποινίς... δεσποινίς Μπίσοπ; Όχι, δεν ήταν δεσποινίς Μπίσοπ. Δεν είναι δυνατόν, ήταν τόσο δύσκολο.

Ο νους της γύρισε στον κύριο Ρέιφιελ και στον... όχι, δεν ήταν Τζόνσον, ήταν Τζάκσον. Άρθουρ Τζάκσον.

«Δεν είναι δυνατόν», είπε ξανά η μισ Μαρπλ, «μπερδεύω πάντα όλα τα ονόματα. Και φυσικά είχα κατά νου τη δεσποινίδα Νάιτ, όχι τη δεσποινίδα Μπίσοπ. Γιατί νόμιζα πως τη λένε δεσποινίδα Μπίσοπ;» Η απάντηση της ήρθε εύκολα. Από το σκάκι, φυσικά. Και τα δύο βρίσκονται στη σκακιέρα*. Ο ίππος. Ο αξιωματικός.

* Στα αγγλικά, *knight* είναι ο ίππος στο σκάκι και *bishop* ο αξιωματικός. (Σ.τ.Μ.)

Φαντάζομαι πως την επόμενη φορά που θα τη σκεφτώ μπορεί να την πω «δεσποινίς Κασλ» ή «δεσποινίς Ρουκ»*. Αν και στην πραγματικότητα δεν είναι από τους ανθρώπους που θα έκαναν ποτέ κίνηση ματ σε κανέναν. Πράγματι. Λοιπόν, πώς έλεγαν την τόσο ευγενική γραμματέα που είχε ο κύριος Ρέιφιελ; Έστερ Γουόλτερς. Ναι, έτσι ήταν. Αναρωτιέμαι τι να απέγινε η Έστερ Γουόλτερς. Άραγε κληρονόμησε χρήματα; Ναι, τώρα μάλλον θα κληρονομήσει».

Θυμήθηκε ότι ο κύριος Ρέιφιελ της είχε πει κάτι σχετικά, ή μήπως – δεν μπορεί, πόσο μπερδεύονταν τα πράγματα όταν προσπαθούσε να θυμηθεί κανείς με ακρίβεια. Η Έστερ Γουόλτερς. Την είχε επηρεάσει άσχημα η υπόθεση στην Καραϊβική, μα πρέπει να το είχε ξεπεράσει πια. Χήρα δεν ήταν; Η μισ Μαργλ έλπιζε πως η Έστερ Γουόλτερς είχε ξαναπαντρευτεί κάποιον ευγενικό, καλόκαρδο, αξιόπιστο άνδρα. Αν κι έδειχνε κάπως απίθανο. Πίστευε πως η Έστερ Γουόλτερς μάλλον είχε ταλέντο στο να επιλέγει να παντρευτεί τον λάθος άνδρα.

Η μισ Μαργλ άρχισε να σκέφτεται ξανά τον κύριο Ρέιφιελ. Όχι λουλούδια, έγραφε. Όχι ότι η ίδια θα είχε διανοηθεί ποτέ να στείλει λουλούδια για τον κύριο Ρέιφιελ. Εκείνος μπορούσε να αγοράσει όλα τα φυτώρια της Αγγλίας αν ήθελε. Και έτσι κι αλλιώς δεν είχαν τέτοια σχέση. Δεν ήταν... φίλοι, ούτε είχαν έρθει κοντά. Ήταν –ποια ήταν η λέξη που έψαχνε;– σύμμαχοι. Ναι, ήταν σύμμαχοι για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Ένα πολύ συναρπαστικό διάστημα. Και άξιζε να τον έχει κανείς σύμμαχο. Η μισ Μαργλ το είχε καταλάβει. Το κατάλαβε τη στιγμή που άρχισε να τρέχει μια σκοτεινή, τροπική νύχτα στην Καραϊβική για να φτάσει κοντά του. Ναι, θυμήθηκε: φορούσε εκείνο το ροζ μάλλινο σάλι – πώς τα έλεγαν όταν ήταν νέα; Μπέρτες. Εκείνο το ωραίο σάλι από ροζ μαλλί που είχε τυλίξει γύρω από το κεφάλι της, κι ο κύριος Ρέιφιελ την κοίταξε και γέλασε, κι αργότερα όταν εκείνη –χαμογέλασε στην

* Ροκέ και πύργος, αντίστοιχα. (Σ.τ.Μ.)

ανάμνηση— χρησιμοποίησε μια λέξη, εκείνος πάλι γέλασε, μα στο τέλος δε γελούσε. Όχι, έκανε αυτό που του είχε ζητήσει και γι' αυτό... «Ναι!» αναστέναξε η μισ Μαρπλ. Όφειλε να παραδεχτεί ότι όλα εκείνα ήταν πολύ συναρπαστικά. Και δεν είχε πει ποτέ τίποτα στον ανιψιό της, ούτε στον καλό της Τζον, επειδή στο κάτω κάτω αυτό ακριβώς της είχαν πει να μην κάνει, έτσι δεν είναι; Η μισ Μαρπλ κούνησε το κεφάλι. Έπειτα μουρμούρισε μαλακά:

«Τον άμοιρο τον κύριο Ρέιφιελ. Ελπίζω να μην... υπέφερε».

Μάλλον όχι. Μάλλον τον είχαν κρατήσει ναρκωμένο ακριβοί γιατροί, διευκολύνοντας το τέλος. Είχε υποφέρει πολύ εκείνες τις εβδομάδες στην Καραϊβική. Πονούσε σχεδόν συνέχεια. Γενναίος άνθρωπος.

Γενναίος άνθρωπος. Η μισ Μαρπλ λυπόταν για τον θάνατό του επειδή πίστευε πως, αν και ηλικιωμένος, ανάπηρος και άρρωστος, ο κόσμος είχε χάσει κάτι με τον θάνατό του. Δεν είχε ιδέα πώς θα ήταν ως επιχειρηματίας. Άσπλαχνος, υπέθεσε, αγενής, δεσποτικός κι επιθετικός. Σπουδαίος στην επίθεση. Μα... καλός φίλος, σκέφτηκε. Και κάπου μέσα του ένα βαθύ είδος καλοσύνης το οποίο φρόντιζε πολύ προσεκτικά να μη βγάλει ποτέ στην επιφάνεια. Ένας άνδρας τον οποίο εκείνη θαύμαζε και σεβόταν. Ναι, λυπόταν για τον θάνατό του κι έλπιζε να μην είχε υποφέρει πάρα πολύ και να είχε περάσει εύκολα στο επέκεινα. Τώρα το δίχως άλλο θα τον αποτέφρωναν και θα τον έβαζαν σε κάποιο μεγάλο, ωραίο μαρμάρινο οστεοφυλάκιο. Δεν ήξερε καν αν ήταν παντρεμένος. Δεν είχε αναφέρει ποτέ κάποια σύζυγο, δεν είχε αναφέρει ποτέ παιδιά. Ήταν μοναχικός; Ή μήπως είχε κάνει ζωή τόσο γεμάτη ώστε δεν ήταν ανάγκη να νιώσει μοναξιά; Η μισ Μαρπλ αναρωτήθηκε.

Κάθισε στη θέση της αρκετή ώρα εκείνο το μεσημέρι, με τη σκέψη στον κύριο Ρέιφιελ. Δεν περίμενε να τον ξαναδεί ποτέ μετά την επιστροφή της στην Αγγλία και, πράγματι, δεν τον είχε ξαναδεί. Κατά κάποιον παράξενο τρόπο, όμως, μπορεί να ένιωθε ανά πάσα στιγμή ότι ήταν σε επαφή μαζί του. Αν εκείνος την είχε προσεγγίσει ή αν είχε προτείνει να συναντηθούν ξανά, νιώθοντας ίσως έναν

σύνδεσμο λόγω της ζωής που είχαν σώσει μαζί, ή κάποιον άλλο σύνδεσμο. Έναν σύνδεσμο...

«Όμως», είπε η μισ Μαργλ, έκπληκτη από μια ιδέα που είχε έρθει στο μυαλό της, «δεν μπορεί να υπάρχει ανάμεσά μας κάποιος σύνδεσμος *ασπλαχνίας*, έτσι δεν είναι;» Ήταν η ίδια, η Τζέιν Μαργλ... θα μπορούσε ποτέ να γίνει... άσπλαχνη; «Ξέρεις κάτι», είπε στον εαυτό της, «είναι απίστευτο, δεν το είχα ξανασκεφτεί. Πιστεύω, ξέρεις, ότι *θα μπορούσα* να γίνω άσπλαχνη...»

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένα σκούρο, σγουρομάλλικο κεφάλι. Ήταν η Τσέρι, η ευπρόσδεκτη διάδοχος της δεσποινίδος Μπίσοπ – της δεσποινίδος Νάιτ.

«Είπατε κάτι;» ρώτησε η Τσέρι.

«Μονολογούσα», είπε η μισ Μαργλ. «Αναρωτιόμουν αν *θα μπορούσα* ποτέ να γίνω άσπλαχνη».

«Ποιος, εσείς;» είπε η Τσέρι. «Ποτέ! Είστε η προσωποποίηση της καλοσύνης!»

«Και όμως», είπε η μισ Μαργλ, «πιστεύω ότι *θα μπορούσα* να γίνω άσπλαχνη αν υπήρχε καλός λόγος».

«Για πείτε έναν καλό λόγο».

«Για την απόδοση δικαιοσύνης», είπε η μισ Μαργλ.

«Οφείλω να πω ότι θυμώσατε πολύ με τον μικρό Γκάρι Χόπκινς», είπε η Τσέρι. «Εκείνη τη μέρα που τον πιάσατε να βασανίζει τη γάτα του. Δε σας είχα ικανή να θυμώσετε τόσο πολύ με κάποιον! Τον κατατρομάξατε, αλήθεια. Δεν το έχει ξεχάσει».

«Ελπίζω να μη βασάνισε άλλες γάτες».

«Αν το έκανε, πάντως, φρόντισε να μην είστε εκεί γύρω», είπε η Τσέρι. «Για να πω την αλήθεια, δεν είμαι διόλου σίγουρη ότι δεν τρόμαξαν και τα άλλα αγόρια. Σας βλέπουν με τα μάλλινά και με όλα αυτά τα ωραία που πλέκετε – ο καθένας θα πίστευε ότι είστε πράσα σαν αρνί. Μα υπάρχουν φορές που *θα έλεγα* ότι *θα μπορούσατε* να γίνετε λιοντάρι αν σας κέντριζε κάποιος».

Η μισ Μαργλ έδειξε να αμφιβάλλει λίγο. Αδυνατούσε να δει τον εαυτό της στον ρόλο που της έδινε τώρα η Τσέρι. Είχε άραγε ποτέ

—σταμάτησε σ’ εκείνο τον συλλογισμό κι έφερε στη μνήμη της κάμποσες στιγμές— υπάρξει έντονος εκνευρισμός με τη δεσποινίδα Μπίσοπ — τη δεσποινίδα Νάιτ. (Αλήθεια τώρα, δεν έπρεπε να ξεχνά έτσι τα ονόματα.) Όμως ο εκνευρισμός της εκδηλωνόταν με σχόλια περισσότερο ή λιγότερο ειρωνικά. Τα λιοντάρια, υπέθετε, δεν κατέφευγαν στην ειρωνεία. Ένα λιοντάρι δεν είχε τίποτα ειρωνικό. Το λιοντάρι ορμά. Βρυχάται. Χρησιμοποιεί τα νύχια του και μάλλον δαγκώνει άγρια το θύμα του.

«Αλήθεια», είπε η μισ Μαργλ, «δε νομίζω να έχω συμπεριφερθεί ποτέ έτσι».

Όσο περπατούσε αργά στον κήπο το ίδιο απόγευμα, νιώθοντας να φουντώνουν μέσα της τα συνήθη αισθήματα ενόχλησης, η μισ Μαργλ το σκέφτηκε ξανά. Ίσως ήρθε στο μυαλό της όταν είδε τα σκυλάκια που φύτρωναν εκεί. Αλήθεια, είχε πει τόσες φορές στον Τζορτζ ότι ήθελε μόνο αχνοκίτρινα σκυλάκια, όχι το άσχημο μοβ χρώμα που έδειχναν πάντα να αγαπούν τόσο πολύ οι κηπουροί. «Αχνό κίτρινο», είπε η μισ Μαργλ δυνατά.

Πίσω από τα κάγκελα που συνόρευαν με το δρομάκι έξω από το σπίτι της κάποιος γύρισε το κεφάλι και μίλησε.

«Ορίστε; Είπατε κάτι;»

«Μονολογούσα, δυστυχώς», είπε η μισ Μαργλ και γύρισε να κοιτάξει πάνω από τα κάγκελα.

Ήταν ένα άγνωστο άτομο. Εκείνη, όμως, γνώριζε τους περισσότερους κατοίκους του Σεντ Μέρι Μιντ. Τους γνώριζε εξ όψεως, αν όχι προσωπικά. Μια γεροδεμένη γυναίκα με παλιά αλλά γερή φούστα από τουίντ και καλά παπούτσια εξοχής. Φορούσε σμαραγδί πουλόβερ και πλεκτό μάλλινο κασκόλ.

«Πολύ φοβάμαι ότι είναι συνηθισμένο στην ηλικία μου», πρόσθεσε η μισ Μαργλ.

«Ωραίο κήπο έχετε», είπε η άλλη γυναίκα.

«Δεν είναι ιδιαίτερα ωραίος τώρα», απάντησε η μισ Μαργλ.

«Όταν μπορούσα να τον φροντίσω μόνη μου—»

«Ναι, ξέρω. Καταλαβαίνω πώς νιώθετε. Φαντάζομαι πως θα

έχετε κι εσείς έναν –έχω πολλά ονόματα για δαύτους, τα περισσότερα αγενέστατα– ηλικιωμένο τύπο που λέει ότι ξέρει από κηπουρική. Καμιά φορά ξέρουν, καμιά φορά δεν έχουν ιδέα. Έρχονται, πίνουν αμέτρητες κούπες τσάι και ίσα που βοτανίζουν πάνω πάνω. Κάποιοι είναι πολύ ευγενικοί, αλλά παρ' όλα αυτά μας βγάζουν από τα ρούχα μας». Και πρόσθεσε: «Είμαι κι εγώ φανατική με την κηπουρική».

«Εδώ μένετε;» ρώτησε η μισ Μαρπλ με κάποιο ενδιαφέρον.

«Έχω πιάσει ένα δωμάτιο στο σπίτι της κυρίας Χέιστινγκς. Μου φαίνεται πως την έχω ακούσει να μιλά για εσάς. Η μισ Μαρπλ δεν είστε;»

«Ακριβώς».

«Ας πούμε πως έχω έρθει ως βοηθός και κηπουρός. Παρεμπιπτόντως, ονομάζομαι δεσποινίς Μπάρτλετ. Δεν έχω να κάνω πολλά εδώ», είπε η γυναίκα. «Στην κυρία Χέιστινγκς αρέσουν τα μονοετή και όλα αυτά. Τίποτα πραγματικά ζουμερό». Με αυτό το σχόλιο άνοιξε το στόμα κι έδειξε τα δόντια. «Βέβαια κάνω και δουλίτσες εδώ κι εκεί. Ψώνια, ξέρετε, και τα λοιπά. Τέλος πάντων, αν θέλετε καμιά δουλειά εδώ, μπορώ να έρθω για κανένα δίωρο. Θα έλεγα πως είμαι καλύτερη από τον τύπο που έχετε τώρα».

«Δεν είναι δύσκολο αυτό», απάντησε η μισ Μαρπλ. «Εμένα μου αρέσουν περισσότερο τα λουλούδια. Δε με νοιάζουν τόσο πολύ τα λαχανικά».

«Βάζω λαχανικά για την κυρία Χέιστινγκς. Βαρετό, αλλά αναγκαίο. Λοιπόν, πρέπει να πηγαίνω». Τα μάτια της κοίταξαν τη μισ Μαρπλ από την κορυφή ως τα νύχια, σαν να την απομνημόνευαν, κι έπειτα κούνησε το κεφάλι χαρωπά κι έφυγε με βαρύ βήμα.

Κυρία Χέιστινγκς; Η μισ Μαρπλ δε θυμόταν καμία κυρία Χέιστινγκς. Το δίχως άλλο δεν είχε καμία παλιά φίλη που λεγόταν έτσι. Και σίγουρα δεν ήταν φιλενάδες από την κηπουρική. Ναι, βέβαια, θα ήταν από τα καινούργια σπίτια στην Τζίμπραλταρ Ρόουντ. Αρκετές οικογένειες είχαν μετακομίσει τον τελευταίο χρόνο. Η μισ Μαρπλ αναστέναξε, ξανακοίταξε τα σκυλάκια ενοχλημένα, είδε

κάμποσα αγριόχορτα που λαχταρούσε να ξεριζώσει, φουντωτά παραβλάσταρα στα οποία θα ήθελε να επιτεθεί με το κλαδευτήρι της και τελικά αναστέναξε ξανά, αντιστάθηκε γενναία στον πειρασμό και έκανε μια παράκαμψη γύρω από το δρομάκι για να επιστρέψει στο σπίτι της. Ο νους της γύρισε ξανά στον κύριο Ρέιφιελ. Οι δυο τους ήταν – πώς λεγόταν εκείνο το βιβλίο στο οποίο αναφέρονταν όλοι τόσο πολύ όταν ήταν νέα; *Πλοία που περνούν μέσα στη νύχτα**. Πολύ ταιριαστός τίτλος, πραγματικά, τώρα που το σκεφτόταν. Πλοία που περνούν μέσα στη νύχτα... Νύχτα ήταν όταν πήγε κοντά του για να ζητήσει – όχι, να απαιτήσει βοήθεια. Για να επιμείνει, να πει ότι δεν έπρεπε να χάσουν χρόνο. Κι εκείνος είχε συμφωνήσει και είχε δρομολογήσει τα πράγματα αμέσως! Μήπως η μис Μαρπλ είχε φερθεί λίγο σαν λιοντάρι σ' εκείνη την περίπτωση; Όχι. Όχι, ήταν τελείως λάθος αυτό. Δεν ήταν θυμός εκείνο που είχε νιώσει. Ήταν επιμονή για ένα ζήτημα που έπρεπε να αντιμετωπιστεί κατεπειγόντως. Κι εκείνος είχε καταλάβει.

Ο άμοιρος ο κύριος Ρέιφιελ. Το πλοίο που είχε περάσει μέσα στη νύχτα ήταν ένα πλοίο ενδιαφέρον. Αν συνήθιζε κανείς την αγένειά του, μπορεί να ήταν αρκετά ευχάριστος άνθρωπος; Όχι! Η μис Μαρπλ κούνησε το κεφάλι. Ο κύριος Ρέιφιελ δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει ευχάριστος. Τώρα, πάντως, έπρεπε να τον βγάλει από το μυαλό της.

*Πλοία που περνούν μέσα στη νύχτα, και μιλούν περνώντας
Φαίνεται μόνο ένα σήμα και μια απόμακρη φωνή μες στο σκοτάδι.*

Πιθανότατα δε θα τον ξανασκεφτόταν ποτέ. Ίσως θα έψαχνε να δει αν έβγαине κάποια νεκρολογία στους *Times*. Μα δεν το θεωρού-

* *Ships that Pass in the Night* (1894) της Μπεατρίς Χάραντεν (1864-1936), η οποία εμπνεύστηκε τον τίτλο από το ποίημα *The Theologian's Tale* του Αμερικανού ποιητή και εκπαιδευτικού Χένρι Γούντσογουορθ Λόνγκφελου (1807-1882). (Σ.τ.Μ.)

σε πολύ πιθανό. Σκέφτηκε πως δεν ήταν πολύ γνωστή προσωπικότητα. Δεν ήταν πολύ διάσημος. Απλώς πολύ πλούσιος. Βέβαια, η εφημερίδα δημοσίευε νεκρολογίες πολλών ανθρώπων μόνο και μόνο επειδή ήταν πολύ πλούσιοι: η μισ Μαρπλ, όμως, πίστευε ότι τα πλούτη του κυρίου Ρέιφιελ μάλλον δεν ήταν τέτοιου τύπου. Δεν είχε διακριθεί σε κάποια σπουδαία βιομηχανία, δεν ήταν σπουδαίος οικονομολόγος, ούτε κάποιος αξιοσημείωτος τραπεζικός. Απλώς έβγαζε τεράστια χρηματικά ποσά σε όλη του τη ζωή...

*«Οποιαδήποτε σύμπτωση», μονολόγησε η μισ Μαρπλ,
«αξίζει πάντα την προσοχή μας. Αν είναι όντως σύμπτωση,
μπορούμε να την πετάξουμε αργότερα».*

Το γράμμα από τον πρόσφατα αποβιώσαντα κύριο Ρέιφιελ προβλημάτισε πολύ τη μισ Μαρπλ. Δεν τον ήξερε παρά ελάχιστα – τον είχε συναντήσει σε κάποιο από τα ταξίδια της. Εκείνος όμως, αναγνωρίζοντας τη φυσική κλίση της μισ Μαρπλ προς τη δικαιοσύνη, της άφησε οδηγίες προκειμένου να ερευνηθεί ένα έγκλημα μετά τον θάνατό του. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι δεν κατάφερε να της πει ποιος εμπλεκόταν, πού και πώς είχε διαπραχθεί το έγκλημα. Πολύ μυστηριώδης υπόθεση.

Δ. ΑΓΓΙΝΑ
C-RISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24039

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ